

[Hendriksen.]

Art ikke kan paaregnes at blive antaget som fornøden bankmæssig Kreditbasis.“ Tilbage bliver da kun de offentlige Myndigheder.

Nu fremgaar det af den højtærede Justitsministers Forelæggelsestale — det fremgaar i øvrigt ogsaa af Bemærkningerne til Lovforslaget —, at det, man tilsigter gennem disse Bestemmelser, er at stimulere Banker eller offentlige Myndigheder til at give Laan mod en særlig for dem hjemlet Panteret i Fangsten. Men, som jeg før sagde, er Sandsynligheden for, at Banker kan give Laan paa denne Basis, ikke særlig stor.

Tilbage bliver da kun de offentlige Myndigheder, og jeg vilde, fuldstændig paa Linie med det ærede Medlem Hr. Vanggaard, i høj Grad have foretrukket, at man ved Forelæggelsen af Lovforslaget ogsaa havde taget Sigte paa den private Kreditgivning. Det er rigtigt, at den private Kreditgivning, hvorved hidtil det færøske Fiskeris Udrustning er blevet finansieret, har vist Tegn til at svigte. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa de mange forskellige Grunde til, at Kreditgivningen i nogen Grad har svigtet, jeg vil ikke finde det rigtigt at diskutere dette Spørgsmaal i Detailler, naar det ærede Medlem Hr. Samuelsen ikke kan være til Stede i Salen, men jeg vil dog gerne understrege, at en af Grundene er, at den private Kreditgivning i de senere Aar har lidt ganske overordentlig store Tab paa Færøerne.

Men det er ganske afgjort, at hvis man medtager de private Kreditgivere i dette Lovforslags Bestemmelser, stimulerer man den private Kreditgivning i allerhøjeste Grad. Tidligere har jo de private Firmaer, der har finansieret Udrustningen og Driften af færøske Fiskerfartøjer, ikke haft nogen lovmæssig Sikkerhed i Fangsten; de har i mange Tilfælde faaet den Sikkerhed, som den paagældende Ejer af Skibet kunde give, og som gik ud paa et Løfte om, at han vilde tilbagebetale Laanet, naar han havde faaet Fisken i Land. Men Loven er jo tidt ærlig og Holden til Gengæld besværlig, og Ejere har ikke altid kunnet holde de Løfter, de har givet, og nogen juridisk Garanti har de jo ikke kunnet give.

Men hvis Lovforslaget ogsaa kom til at omfatte private Firmaer, navnlig Firmaer

med Domicil i København, der tidligere har ydet Laan til Udrustning og Drift af Fiskerfartøjer, og tilsikrede dem det Underpant i Fangsten i Aaret 1932, som Forslaget vil tilsikre Banker eller offentlige Myndigheder, er jeg ganske overbevist om, at det i høj Grad vilde stimulere den private Kreditgivning, og den Side i Salen, jeg repræsenterer, foretrækker, at man stimulerer privates frem for offentlige Myndigheders Kreditgivning. Det er ogsaa, forekommer det mig, ubilligt overfor de private Firmaer, der tidligere har løbet al Risikoen ved Finansieringen af Fangsten, at man nu vil stille dem paa en anden Plads og skabe en Særstilling for Banker og offentlige Myndigheder.

Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, at Lagtinget har haft den islandske Lov af 31. Maj 1927 om Kreditgivning til Fiskeredere mod Pant i Fangst som Forbillede, idet Bestemmelserne i denne Lov ganske nøje svarer til Lagtingets Vedtagelse, og det fremgaar ligeledes af Bemærkningerne, at man under Behandlingen i Lagtinget har faaet oplyst, at denne Lovs Virkninger paa Island har været til stor Gavn for Fiskeriet, altsaa har været fortræffelig.

Det vil jeg dog sætte et stort Spørgsmaalstegn ved, for siden man fik Loven af 27. Maj 1927 gennemført paa Island, har det stimuleret det islandske Fiskeri i en saadan Grad, at Fangsten fra 1926 til 1930 næsten er blevet fordoblet og i allerhøjeste Grad har oversteget Konsumet; det har praktisk talt været umuligt at afsætte hele Fangsten, i alt Fald har man maattet nøjes med saa ruinerende lave Priser, at man netop har skabt den for Fiskerierhvervet saa overordentlige ugunstige Situation, vi i Øjeblikket lever i, som jo ikke alene har ramt Island, men ogsaa Færøerne, og som er Grunden til, at man nu fremsætter dette Forslag, som altsaa er en tro Kopi af den islandske Lovgivning paa dette Omraade.

Ogsaa af den Grund vil jeg gerne pege paa, at man ikke fra vor Side kan vente Tilslutning til, at Forslaget skal have Gyldighed længere end for Aaret 1932, altsaa gældende i den ekstraordinære Situation, vi i Øjeblikket er inde i.

Men saaledes som Lovforslaget er affattet, giver det mig Anledning til at rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister. Der staar i Lovforslaget, at der